

Det är synd om Göken

Härom dagen fick jag en plötslig empati med Göken. Jag hörde under min morgonpromenad att den hade kommit tillbaka hit igen och satt i något träd och hoade och trånade.

Antingen var den ensam och förföljde mig, eller så var de flera, för var jag än gick längs skogsvägen så hörde jag hoandet nära inpå mig.

Jag stannade upp ett ögonblick för att lyssna in läget, men då tystnade den omedelbart.

Den inbillade sig väl inte att jag skulle vara en vägvisare till något passande och främmande fågelbo där den kunde tjuva åt sig plats för sitt ägg, för sån är Göken.

Det var när jag tänkte på detta beteende jag började tycka synd om den osynlige fågeln, för den måste ju vara sjuk.

När det gäller t ex en frisk människa, så är lättjan en svår sjukdom. Det måste väl vara samma sak för en frisk Gök, eller?

Göken är ju så lättjefull att han inte ens orkar bygga sig ett eget bo. Detta om något är väl bevis på en obotlig sjukdom?

Men det finns även annat i göklivet som gör Göken mer eller mindre knäpp.

Förr i tiden hette det, åtminstone uppe i Nordanlandet, att Göken slutade hoade när den fick se den första höhässjan. Då började den förbereda sej för flytten söderut.

Nu för tiden ser Göken aldrig en enda höhässja så långt ögat och näbben når. Den kan sannerligen bli frustrerad för mindre och kanske till och med börja bygga eget bo.

Tänk dig in i situationen att Göken en dag blir så stressad att den måste sjukskriva sig innan den helt går in i väggen.

Nu för tiden ser den bara vita dinosaurielortar överallt ute på gårderna, och det är ju inte samma sak som gamla hederliga höhässjor.

Den vet ju snart varken ut eller in och kan sluta hoa för mindre.

Ska den ge sej norrut eller söderut? Det måste vara oerhört svårt även för en Gök att komma vilse i livet. Svårt att darrande klamra sig fast på kvisten och vänta på hjälp och vägledning av en ensam vandrare!

Vad ska vi göra för att hjälpa Göken ur ett så stort problem?

Undrar

© Göte Ingelman 2011